

Scénář k audioreportáži

Rozhovor studentů Gymnázia Český Krumlov s panem Přemyslem Hořejším

Zpracovala: Adéla Dolejšová, Gymnázium Český Krumlov

Adéla: Pana Přemysla Hořejšího jsme poznali především jako milovníka koní. První vítězný dostih na překážkové trati běžel už v sedmnácti letech. Překážky musel překonávat celý život. Narodil se roku 1935 v rodině majitele velkostatku v Chlumu a celý život mu nezbylo nic jiného než bojovat.

Jako malý chlapec zažil válku. Musel nastoupit do německé školy, přestože neuměl ani slovo německy. Maminka se jmenovala Zimermanová.

Pamětník: „...*Otec tady nechtěl být. V době, kdy už viděl, že to smrdí válkou, měl statek prodaný a pro nás pro všechny, co jsme byli naživu, měl vyřízené pasy. V tu dobu studoval španělštinu, protože zjistil, že v Argentině je levná zemědělská půda a chtěl tam odjet. Ale matka řekla, že nikam nepojede, takže jsme tady zůstali. A takhle jsme dopadli. (dodává-Jako sedláci u Chlumce.)*”

Adéla: Po roce 1948 rodina musela svůj domov opustit..

Pamětník: „...*Dětství jsem prožil tady, na tomto statku, do roku 1950. Potom jsem odešel do zemědělského učiliště do Stádlce a už jsem se domů nevrátil. V té době nám to zabrali státní statky v devětačtyřicátém roce a v roce 1951 jsme se museli vystěhovat. Poté už jsem se sem nevracel, jenom k rodičům, kteří bydleli tady ve vsi.*”

Katka: Jak jste to odebrání prožíval?

Pamětník: „*Samosebou, nebylo to příjemné, ale já jsem tady nebyl, takže mě už se to tolik netýkalo. Rodiče tu ale byli, otec dělal ještě asi rok správce. Potom měl úraz a dostal kožní rakovinu. Oni ho propustili a museli jsme se vystěhovat. Vcelku krušná záležitost byla na tom ta, že když se vrátil z nemocnice, kam jezdil na ozařování, tak ho ještě obvinili, že se nesplnil dodávky. Když se vrátil ze špitálu, tak tady na něho čekal příslušník SNB a exportoval ho do vězení.*”

Rosalie: Jak probíhaly restituce?

Pamětník: „*Hrozně, hrozně..Samosebou, že jsem o to hned požádal. Hned v tom devětaosmdesátém roce. Koukali na mě zase jako na podivína, jak to, že to chci, když mám takové zaměstnání, že chci ještě sedlačit. Já jsem řekl: Co je vám do toho? Já to chci...Ale netušil jsem, že se něco takového může stát. Když vám řeknu, že jsem se o tu restituci soudil devět let..hrozný. A dodneška ta restituce není vypořádána.*”

Jolana: Jaké byly začátky na vašem statku?

Pamětník: „...*A když mi to mi vrátili, tak čekali, že asi zkrachuju a brzy toho nechám. Sem jsem se nastěhovat nemohl, protože tu měli kanceláře. Tak já jsem si koupil maringotku a všichni na mě koukali jako na cvoka zase..*” (směje se).

Adéla: I přes všechny překážky pan Hořejší zůstává optimistou. Nestěžuje si.

V době natáčení reportáže se vrátil z Liverpoolu, kam jel na dostihy. Své sny si dokáže plnit i dnes. Jeho velkostatek si lidé pletou s nově opravenou tvrzí. Ví přesně, jakou místnost bude opravovat v nejbližší době. Nejdříve nám ukázal voňavé stáje.....

Pamětník: *“Jo, byl to krásnej život. Já si nestěžuju..”*